

Arrest

nr. 300 310 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 22 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de plaats Sarkano in het gelijknamige district van de provincie Kunar, waar je woonde van jouw geboorte tot jouw vertrek uit het land. Je ging niet naar school, maar wel naar een madrassa, en hoedde ook het vee van de familie.

Op een dag ging je 's morgens na de madrassa jouw dieren naar de bergen brengen, maar zag onderweg drie talibs een bom plaatsen. Je rende naar huis en zei dit aan jouw vader, die hierover belde met de politie, waarna de bom ontijdnd werd. Eén a twee dagen later kwam er een dreigbrief tegen jou toe, en nog een dag later een tweede. Er ontplofte ook een bom voor het huis. Jou vader besloot dat de hele familie maar beter het land kon verlaten. De familie vertrok samen, maar enkel jij en twee broers konden de grens met Iran over raken, en de anderen keerden terug.

Je had ook een oom die vroeger voor de NDS (Afghaanse inlichtingendienst) werkte, maar op het moment van jouw vertrek gepensioneerd was en heden bij jouw familieleden in Afghanistan woont.

Na het oversteken van de Iraanse grens reisden jij en jouw broers naar Turkije, maar enkel jij kon verder reizen naar Europa. Je kwam via Griekenland en de Balkanroute eerst naar Hongarije, maar kon niet verder reizen, en dan via Servië naar Kroatië, Slovenië, Frankrijk, en uiteindelijk België, waar je aankwam op 20 oktober 2021 en internationale bescherming verzocht op 21 oktober 2021.

Ter staving van jouw relaas leg je kopieën voor van: taskara's van jou en jouw familieleden, dreigbrieven, documentatie omtrent het werk van jouw oom, foto's van jouw familie in Jalalabad, vaccinatiekaarten, medische documentatie van jouw moeder, Belgische schoolresultaten, getuigenissen van Belgen met wie je interacties had, informatie omtrent de veiligheidssituatie in jouw streek van herkomst, informatie en foto's omtrent jouw deelname aan volleybal in België, en een tijdlijn.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd [#en advocaat#] die in de mogelijkheid verkeerde[#n#] om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Je geeft aan dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat je daar door de taliban beschuldigd zou worden van spionage nadat je hen een bom zag plaatsen. Je bent er niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste kunnen jouw verklaringen over waar en wanneer je de bom zag plaatsen niet overtuigen. Je verklaarde dat je dagelijks eerst naar de madrassa ging om lessen te krijgen en te bidden, en daarna pas met de dieren er op uit trok om te grazen, ook op de dag dat je de bom zag plaatsen (CGVS p. 10, 17). Je vertrok met andere woorden pas met jouw dieren nadat het dorpsleven reeds van start was gegaan. Je verklaarde tevens dat je de bom zag plaatsen aan een brug die naast een moskee lag, op een weg naar het districtscentrum en Nangarhar (Jalalabad) (CGVS p. 11, 15, 17). Het valt maar moeilijk te geloven dat de taliban nog een bom zouden komen plaatsen op een zodanig publieke plaats nadat het dorpsleven reeds van start was gegaan, meer specifiek nabij een moskee nadat de eerste gebeden van de dag al aangevat waren. Dit zou het voor hen nagenoeg onmogelijk maken om hun werk geheim te houden. Hier op gewezen, stel je dat het in de winter nog donker was op dat moment, en dat

de taliban bovendien getuigen kunnen bedreigen (CGVS p. 17). Dit wringt dan weer met jouw latere verklaring dat je vanop zo'n 20-30 meter kon zien dat de taliban in de weer waren met een jerrycan, kabels, en gewapend waren met pistolen (CGVS p. 18), wat vanop zo'n afstand in het donker moeilijk zichtbaar zou zijn. Deze zaken zouden zich trouwens allemaal afgespeeld hebben kort voor jouw vertrek (CGVS p. 15), terwijl je in april vertrok (verklaring DVZ dd. 28 april 2022, afdeling 33.) – dus niet in de winter maar in de lente. Jouw verklaringen in deze kunnen niet overtuigen, en het lijkt er eerder op dat je een stereotiep relaas probeerde te forceren in jouw gewoonlijke dagindeling die je eerder in het interview beschreef.

Ten tweede komen ook jouw verklaringen over de interactie met de taliban toen je de bom zag plaatsen niet overtuigend over. Je verklaart dat je de bom zag plaatsen door twee talibs terwijl een derde op de uitkijk stond, en dat je je omdraaide en wegliep terwijl ze u riepen om te stoppen (CGVS p. 18 – 19). Hierover kan het volgende opgemerkt worden: je verklaarde dat je met de dieren van de familie onderweg was, wat het weinig realistisch maakt dat je snel zou kunnen omkeren en weglopen, waar je op gewezen werd en waartegen jouw verweer was dat je maar weinig dieren had, een zevental (CGVS p. 19), wat evenwel al genoeg lijkt om een snelle exit onmogelijk te maken. Bovendien is het ook vreemd dat je verklaart dat geen van de talibs jou probeerde tegen te houden – er stond nochtans één van hen op uitkijk, en je verklaarde al eerder dat de taliban mensen die hen bezig zien met de dood bedreigen (zie supra). Dat ze jou zagen, toeriepen om te stoppen, en dan gewoon ongemoeid lieten, is maar weinig aannemelijk. Hier op gewezen herhaal je enkel jouw eerdere verklaringen en dien je uiteindelijk toe te geven dat je niet weet waarom ze jou niet gelijk staande zouden houden (CGVS p. 20). Ook hier is er sprake van stereotiepe elementen van een relaas dat wringt met jouw overige verklaringen.

Ten derde geef je trouwens tegenstrijdige verklaringen over het zien van de talibs, en de aangifte van het zien plaatsen van een bom achteraf. Je verklaarde primo over het zien van de taliban eerst dat “ze wisten wie ik was, ik wist wie ze waren” (CGVS p. 19), maar daarop gevraagd of je de talibs kan benoemen, verander je het geweer van schouder en stel je plots hen niet te kennen (CGVS p. 19, 20). Secundo, gevraagd of je niet bang was dat de taliban achter jou aan zouden komen als jouw vader aangifte deed van wat je zag, stelde je dat je niettemin aangifte wou doen omwille van de job van jouw oom en hij zodanig getroffen zou kunnen worden (CGVS p. 20). Later verwijst je tevens naar jouw oom die bij de overheid werkte als verklaring waarom de taliban jou niet gelijk uit jouw huis kwamen halen in plaats van je dreigbrieven te sturen, wat je de kans geeft om op de loop te gaan (CGVS p. 22). Dit terwijl je elders in het interview aangaf dat jouw oom al even op pensioen was op het moment van jouw vertrek (CGVS p. 25 e.a.). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de aannemelijkheid van jouw verklaringen verder.

Ook kan er niet om de vaststelling dat **ten vierde** jouw verklaringen voor het CGVS afwijken van wat je verklaarde voor de DVZ. Je verklaarde bij de DVZ namelijk dat er nadat er aangifte was gedaan van het plaatsen van de bom, en jouw vertrek uit het land, een bomexplosie voor jouw huis plaatsvond, vermoedelijk als vergelding (vragenlijst CGVS dd. 28 april 2022, afdeling 3.5.). Dit kwam niet ter sprake tijdens jouw vrij relaas, en ook als je expliciet gevraagd werd wat er nog gebeurde tussen de aangifte en jouw vertrek uit het land, bracht je dit niet ter sprake (CGVS p. 15, 16, 22, 23). Pas als je op jouw verklaringen bij de DVZ gewezen werd, bevestig je dat er een explosie was, en je beweert dat er enkel gevraagd werd wat er gebeurde voor je de bom zag plaatsen (CGVS p. 23), wat evenwel niet klopt en slechts een ad hoc excuus lijkt. Dat je zoiets markant als een bomexplosie voor jouw huis niet spontaan noemt, maakt jouw relaas verder onaannemelijk.

Ten vijfde leg je om jouw relaas in deze te staven enkel twee dreigbrieven van de taliban voor – geen bewijs van aangifte van het zien plaatsen van de bom, noch van eventuele schade aan het huis ten gevolge van de bomexplosie (CGVS p. 21, 24). Je kon bovendien niets zeggen over de inhoud van deze dreigbrieven (CGVS p. 21, 22), ook al werden ze nog afgeleverd terwijl je in Afghanistan woonde en je sindsdien meer dan genoeg tijd hebt gehad om ze te laten voorlezen door iemand. Dit getuigt maar van weinig interesse in jouw eigen zaak, wat verder doet twijfelen aan de waarachtigheid van de door jou voorgehouden vrees voor vervolging in deze.

Je beroept je er **ten zesde** tevens op dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat jouw oom daar kolonel geweest zou zijn bij de NDS en je gezien zou worden als zijn zoon (CGVS p. 26). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/>

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je verklaart dat jouw oom nog steeds in Afghanistan woont, samen met jouw andere familieleden in Nangarhar, maar hij niet meer buiten komt (CGVS p. 7, 8, 26, 27).

Er kan evenwel getwijfeld worden aan jouw verklaring in deze, omdat je ook een foto voorlegde waarvan je initieel beweerde dat hij in Nangarhar genomen was, en waarop jouw oom te zien is buiten gezeten in gezelschap van andere mensen (document 4; CGVS p. 27), wat sterk doet twifelen aan de bewering dat hij zich verborgen moet houden omwille van zijn voormalige tewerkstelling. Bovendien was jouw oom volgens jou al onbepaalde tijd gepensioneerd, en kan je niet verwijzen naar incidenten tegen hem of de familie naderhand in het kader van zijn voormalige tewerkstelling (CGVS p. 22, 25, 26), wat vragen doet rijzen over de actualiteit van dit gegeven.

Wat jouw situatie betreft, kan daarenboven worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen wel te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, maar je haalt geen dergelijke zaken aan – zie de opmerking over de actualiteit van de vermeende dreiging tegen jouw oom. Het loutere feit dat je een familielid bent van een gepensioneerd lid van de voormalige ANSF, die zelf nog in Afghanistan verblijft en waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij daar nu zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Ten slotte beweren jij en jouw advocaat alsook niet te kunnen terugkeren omdat je je niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan waar de taliban aan de macht is nadat je hier al enkele jaren gewoond hebt. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat jij een deel van jouw vormende jaren buiten Afghanistan hebt doorgebracht, jij nalaat om in concreto aan te tonen dat jouw verblijf in Europa je zodanig heeft verwesterd dat jij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Jij verbleef immers tot jouw veertiende in Afghanistan, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Jij hebt ook nog een netwerk in Afghanistan en hebt daarbij nog contact met jouw gezinsleden (CGVS p. 6, 7). Bovendien blijkt dat jij je nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de Islam jouw religie is (Verklaring DVZ dd. 28 april 2022, afdeling 9.).

Je geeft ook aan dat jouw zussen als ze hier woonden, ze meer toekomstkansen zouden hebben en langer onderwijs zouden kunnen volgen, en dat de problemen van jouw zussen de jouwe zijn (CGVS p. 28, 29). Hierbij moet in de eerste plaats herinnerd worden dat jouw verzoek om internationale bescherming individueel en persoonlijk beoordeeld moet worden. In zoverre dat je hiermee een mentaliteitswijziging wil bewijzen, kan gesteld worden dat deze vaststelling over de positie van vrouwen in Afghanistan niet genoeg om te kunnen spreken van een vervreemding van de in Afghanistan gangbare normen, en dat u bovendien stelt dat “hun problemen zijn de mijne”, is net indicatief dat u nog redeneert vanuit een weinig individualistische insteek. Je geeft ook aan dat je in België vrouwen zag werken, meisjes relaties met elkaar zag hebben, en ook transgenders gezien hebt op straat (CGVS p. 31, 32), en hierover van mening bent dat “je m’en fou, het is hun leven” (CGVS p. 32). Ook een dergelijke ingesteldheid lijkt niet van dien aard dat het jou zodanig vervreemd van de Afghaanse normen en maatschappij dat het een herintegratie in de weg zou staan.

Je geeft ook aan dat je in België berichten stuurt en voorstellen krijgt van meisjes voor het aanknopen van amoureuze relaties, en dat je hier makkelijk seks zou kunnen hebben terwijl men je daar in Afghanistan zou vervolgen (CGVS p. 31, 32). Hieruit blijkt echter niet dat je verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor jou bijzonder belangrijk is om jouw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, zeker gezien hetgeen jouw ouders tegen jou zeiden hierover: “ik heb toelating om iemand te vinden... ze zeiden dat ik iemand moet zoeken

om me mee te amuseren" (CGVS p. 31). Jouw gedrag en mentaliteit lijkt dus niet af te wijken van die van jouw ouders, die steeds in Afghanistan woonden en daar opgroeiden.

Waar jij brieven van kennissen in België, documentatie over het spelen van volleybal, en schoolresultaten bijbrengt waaruit jouw goede integratie moet blijken (document 8, 9, 11), merkt het CGVS op dat het louter neerleggen van deze documenten waaruit een zekere integratie in België blijkt, geen objectieve aanwijzing inhoudt voor jouw bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden. Door het loutere feit dat jij tijdens jouw verblijf in België school hebt gelopen, volleybal speelt, en occasioneel omgang hebt met autochtonen wordt niet aannemelijk gemaakt dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en in die zin risico loopt om vervolgd te worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat je geen internationale bescherming hebt gevraagd in de Europese landen waarlangs je reisde naar België (CGVS p. 14, 15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat je dit naliert in de landen die je passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en jouw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat je er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat je om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De (overige) documenten die je voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan

bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP

registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien hebt u nog contact met uw familie, die nog steeds in Afghanistan woont (zie supra). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiare beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming loopt.

Je geeft aan dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat je daar door de taliban beschuldigd zou worden van spionage nadat je hen een bom zag plaatsen. Je bent er niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste kunnen jouw verklaringen over waar en wanneer je de bom zag plaatsen niet overtuigen. Je verklaarde dat je dagelijks eerst naar de madrassa ging om lessen te krijgen en te bidden, en daarna pas met de dieren er op uit trok om te grazen, ook op de dag dat je de bom zag plaatsen (CGVS p. 10, 17). Je vertrok met andere woorden pas met jouw dieren nadat het dorpsleven reeds van start was gegaan. Je verklaarde tevens dat je de bom zag plaatsen aan een brug die naast een moskee lag, op een weg naar het districtscentrum en Nangarhar (Jalalabad) (CGVS p. 11, 15, 17). Het valt maar moeilijk te geloven dat de taliban nog een bom zouden komen plaatsen op een zodanig publieke plaats nadat het dorpsleven reeds van start was gegaan, meer specifiek nabij een moskee nadat de eerste gebeden van de dag al aangevat waren. Dit zou het voor hen nagenoeg onmogelijk maken om hun werk geheim te houden. Hier op gewezen, stel je dat het in de winter nog donker was op dat moment, en dat de taliban bovendien getuigen kunnen bedreigen (CGVS p. 17). Dit wringt dan weer met jouw latere verklaring dat je vanop zo'n 20-30 meter kon zien dat de taliban in de weer waren met een jerrycan, kabels, en gewapend waren met pistolen (CGVS p. 18), wat vanop zo'n afstand in het donker moeilijk zichtbaar zou zijn. Deze zaken zouden zich trouwens allemaal afgespeeld hebben kort voor jouw vertrek (CGVS p. 15), terwijl je in april vertrok (verklaring DVZ dd. 28 april 2022, afdeling 33.) – dus niet in de winter maar in de lente. Jouw verklaringen in deze kunnen niet overtuigen, en het lijkt er eerder op dat je een stereotiep relaas probeerde te forceren in jouw gewoonlijke dagindeling die je eerder in het interview beschreef.

Ten tweede komen ook jouw verklaringen over de interactie met de taliban toen je de bom zag plaatsen niet overtuigend over. Je verklaart dat je de bom zag plaatsen door twee talibs terwijl een derde op de uitkijk stond, en dat je je omdraaide en wegliep terwijl ze u riepen om te stoppen (CGVS p. 18 – 19). Hierover kan het volgende opgemerkt worden: je verklaarde dat je met de dieren van de familie onderweg was, wat het weinig realistisch maakt dat je snel zou kunnen omkeren en weglopen, waar je op gewezen werd en waartegen jouw verweer was dat je maar weinig dieren had, een zevental (CGVS p. 19), wat evenwel al genoeg lijkt om een snelle exit onmogelijk te maken. Bovendien is het ook vreemd dat je verklaart dat geen van de talibs jou probeerde tegen te houden – er stond nochtans één van hen op uitkijk, en je verklaarde al eerder dat de taliban mensen die hen bezig zien met de dood bedreigen (zie supra). Dat ze jou zagen, toeriepen om te stoppen, en dan gewoon ongemoeid lieten, is maar weinig aannemelijk. Hier op gewezen herhaal je enkel jouw eerdere verklaringen en dien je uiteindelijk toe te geven dat je niet weet waarom ze jou niet gelijk staande zouden houden (CGVS p. 20). Ook hier is er sprake van stereotiepe elementen van een relaas dat wringt met jouw overige verklaringen.

Ten derde geef je trouwens tegenstrijdige verklaringen over het zien van de talibs, en de aangifte van het zien plaatsen van een bom achteraf. Je verklaarde primo over het zien van de taliban eerst dat “ze wisten wie ik was, ik wist wie ze waren” (CGVS p. 19), maar daarop gevraagd of je de talibs kan benoemen, verander je het geweer van schouder en stel je plots hen niet te kennen (CGVS p. 19, 20). Secundo, gevraagd of je niet bang was dat de taliban achter jou aan zouden komen als jouw vader aangifte deed van wat je zag, stelde je dat je niettemin aangifte wou doen omwille van de job van jouw oom en hij zodanig getroffen zou kunnen worden (CGVS p. 20). Later verwijst je tevens naar jouw oom die bij de overheid werkte als verklaring waarom de taliban jou niet gelijk uit jouw huis kwamen halen in plaats van je dreigbrieven te sturen, wat je de kans geeft om op de loop te gaan (CGVS p. 22). Dit terwijl je elders in het interview aangaf dat jouw oom al even op pensioen was op het moment van jouw vertrek (CGVS p. 25 e.a.). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de aannemelijkheid van jouw verklaringen verder.

Ook kan er niet om de vaststelling dat **ten vierde** jouw verklaringen voor het CGVS afwijken van wat je verklaarde voor de DVZ. Je verklaarde bij de DVZ namelijk dat er nadat er aangifte was gedaan van het plaatsen van de bom, en jouw vertrek uit het land, een bomexplosie voor jouw huis plaatsvond, vermoedelijk als vergelding (vragenlijst CGVS dd. 28 april 2022, afdeling 3.5.). Dit kwam niet ter sprake tijdens jouw vrij relaas, en ook als je expliciet gevraagd werd wat er nog gebeurde tussen de aangifte en jouw vertrek uit het land, bracht je dit niet ter sprake (CGVS p. 15, 16, 22, 23). Pas als je op jouw verklaringen bij de DVZ gewezen werd, bevestig je dat er een explosie was, en je beweert dat er enkel gevraagd werd wat er gebeurde voor je de bom zag plaatsen (CGVS p. 23), wat evenwel niet klopt en slechts een ad hoc excuus lijkt. Dat je zoiets markant als een bomexplosie voor jouw huis niet spontaan noemt, maakt jouw relaas verder onaannemelijk.

Ten vijfde leg je om jouw relaas in deze te staven enkel twee dreigbrieven van de taliban voor – geen bewijs van aangifte van het zien plaatsen van de bom, noch van eventuele schade aan het huis ten gevolge van de bomexplosie (CGVS p. 21, 24). Je kon bovendien niets zeggen over de inhoud van deze dreigbrieven (CGVS p. 21, 22), ook al werden ze nog afgeleverd terwijl je in Afghanistan woonde en je sindsdien meer dan genoeg tijd hebt gehad om ze te laten voorlezen door iemand. Dit getuigt maar van weinig interesse in jouw eigen zaak, wat verder doet twijfelen aan de waarachtigheid van de door jou voorgehouden vrees voor vervolging in deze.

Je beroept je er **ten zesde** tevens op dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat jouw oom daar kolonel geweest zou zijn bij de NDS en je gezien zou worden als zijn zoon (CGVS p. 26). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je verklaart dat jouw oom nog steeds in Afghanistan woont, samen met jouw andere familieleden in Nangarhar, maar hij niet meer buiten komt (CGVS p. 7, 8, 26, 27).

Er kan evenwel getwijfeld worden aan jouw verklaring in deze, omdat je ook een foto voorlegde waarvan je initieel beweerde dat hij in Nangarhar genomen was, en waarop jouw oom te zien is buiten gezeten in gezelschap van andere mensen (document 4; CGVS p. 27), wat sterk doet twijfelen aan de bewering dat hij zich verborgen moet houden omwille van zijn voormalige tewerkstelling. Bovendien was jouw oom volgens jou al onbepaalde tijd gepensioneerd, en kan je niet verwijzen naar incidenten tegen hem of de familie naderhand in het kader van zijn voormalige tewerkstelling (CGVS p. 22, 25, 26), wat vragen doet rijzen over de actualiteit van dit gegeven.

Wat jouw situatie betreft, kan daarenboven worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen wel te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, maar je haalt geen dergelijke zaken aan – zie de opmerking over de actualiteit van de vermeende dreiging tegen jouw oom. Het loutere feit dat je een familielid bent van een gepensioneerd lid van de voormalige ANSF, die zelf nog in Afghanistan verblijft en waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij daar nu zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om de motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker betwist wel concreet de vaststellingen met betrekking tot de tewerkstelling van zijn oom, en stelt dat deze tewerkstelling niet betwist wordt in de bestreden beslissing, maar dat wel de actualiteit van verzoekers vrees omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn oom wordt betwist. Verzoeker brengt echter geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat zijn oom, verzoekers familie en verzoeker zelf recent nog problemen zouden kennen omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn oom. Verzoeker toont niet aan dat verzoeker of zijn familie thans nog een vrees voor vervolging koestert omwille van deze tewerkstelling. Verzoeker hekelt dat de verwerende partij niet de moeite nam om de documenten die hij voorlegde met betrekking tot de tewerkstelling van zijn oom *in concreto* te onderzoeken. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er inderdaad niet getwijfeld wordt aan het vroegere werk van verzoekers oom, waardoor de documenten desbetreffend geen bijkomende bewijswaarde hebben en het dan ook niet nodig is deze documenten verder te onderzoeken. Verzoeker toont echter niet aan dat uit deze documenten zou blijken dat zijn familie en hijzelf problemen hebben ondervonden omwille van het werk van zijn oom, noch dat dit in de toekomst het geval zou kunnen zijn. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld is overigens het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een gepensioneerd lid van de voormalige ANSF, die zelf nog in Afghanistan verblijft en waarvan verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn oom momenteel of in het recente verleden zelf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende om een nood aan bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Het louter aangeven dat zijn oom niet meer buiten komt en ondergedoken leeft, kan niet volstaan om aan te tonen dat de taliban actief en actueel op zoek zou zijn naar zijn oom of diens familie. Wat betreft de neergelegde foto waarop zijn oom te zien is buiten gezeten in gezelschap van andere mensen, kan inderdaad zoals verzoeker aangeeft geen uitsluitel geven of verzoekers oom nog buitenkomt of een ongestoord leven kan leiden, maar kan ook geen uitsluitel geven of zijn oom en zijn familie nog problemen kennen omwille van diens tewerkstelling. Feit is dat verzoeker zelf foto's neerlegt waarop zijn zogenaamde oom te zien is op straat met anderen en stelt dat het hier om zijn oom gaat die naar eigen zeggen ondergedoken leeft.

Waar verzoeker aangeeft dat verweerder zijn verklaringen subjectief heeft beoordeeld en geen rekening hield met zijn jeugdige leeftijd toont hij niet concreet aan op welke wijze de motivering in de bestreden beslissing subjectieve uitlatingen bevat. Voor zover verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming subjectief heeft beoordeeld, dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker licht ook niet verder toe op welke wijze er geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd, noch op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 februari 2023 zeventien jaar was, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was telkens ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal evenmin voldoende rekening gehouden heeft met *“de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit”* waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde, *“met andere standaarden, verwachtingspatronen en naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden”*. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker geheel nalaat enige concrete toelichting aan te reiken over dergelijke andere *“standaarden”* en *“verwachtingspatronen”* en de *“naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd*

eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden". Evenmin concretiseert hij op enerlei wijze waar en/of op welke wijze geen of onvoldoende met deze *"cultureel sterk verschillende achtergrond"* en *"rurale realiteit"* waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde rekening zou zijn gehouden en hoe dit op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift vervolgens uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoeker maakte reeds tijdens het persoonlijk onderhoud melding van zijn verwestering en gaat in het verzoekschrift uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en brengt ook per aanvullende nota's nieuwe elementen bij, waaronder getuigenissen van leerkrachten, opvoeders, begeleiders en van zijn logopediste, van zijn schoolresultaten, getuigenissen over het leven in het centrum en foto's, getuigenissen van leden van zijn volleybalclub en foto's, een artikel over verzoeker in de krant, een foto op school, een psychologisch attest, en getuigenissen van personen waarmee verzoeker in contact is en die zijn integratie aantonen.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoeker niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat verzoekende partij bijna vijftien jaar oud was toen hij in 2020 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan toch al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu hij tot aan zijn vertrek aan de madrasa studeerde alsook werkte als geitenhoeder en zijn vader hielp op het veld (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 10, 12). Uit niets blijkt dat verzoeker, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Zij het hierbij benadrukt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en tevens nog regelmatig contact heeft met zijn Afghaanse familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekende partij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de door verzoeker bijgebrachte attesten, getuigenissen en foto's blijkt dat hij in België naar school gaat, zeer graag wil werken, alsook deelneemt aan culturele activiteiten, sportactiviteiten en geïntegreerd is, en toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij zijn verwestering spontaan vermeldde en aangaf dat hij als ongelovige zou worden beschouwd en vindt dat meisjes naar school zouden moeten gaan hieraan toevoegend *“Uit zijn verklaringen blijkt, in tegendeel, dat verzoeker getuigt van een groot inlevingsvermogen, en dat hij meevoelt met de meisjes die niet naar school mogen gaan. Hij is het hier duidelijk niet mee eens. Verzoeker gaat in België naar school, en zit dan ook samen met meisjes in de klas, waardoor dit voor verzoeker de norm geworden is. Dergelijk verwachtingspatroon heeft wel degelijk een invloed op verzoekers houding en mentaliteit, en speelt een rol in de beoordeling van de mogelijkheid van verzoeker om ‘het spel te spelen’, bovenop de andere elementen die door hem werden aangehaald.”* en *“Dat verzoeker stelt “je m'en fou, het is hun leven” wanneer hem gevraagd wordt wat hij vindt over de Westerse gewoontes, is veelzeggend. Verzoeker is open van geest en de individuele verschillen in mensen spelen absoluut geen rol voor hem, wat in huidig Afghanistan volledig ondenkbaar is. De conservatieve Afghaanse ingesteldheid is nergens terug te vinden in de mentaliteit van verzoeker, waardoor zijn leven buiten Afghanistan hem wel degelijk zo sterk heeft veranderd dat een terugkeer naar Afghanistan, alsook een nieuwe aanpassing aan zeer verschillende waarden en normen, ondenkbaar zou zijn. Verzoeker heeft met andere woorden niet meer de middelen ‘to play the game’, omdat hij hier in België in aanraking is gekomen met een volledig verschillende manier van denken en doen en deze waarden ook heeft geïnternaliseerd. De tolerantie waarvan verzoeker getuigt is een essentiële bevestiging van zijn verwestering.”* toont hij niet aan dat de ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen. Het gegeven dat verzoeker over een Facebook-, TikTok- en Instagramprofiel beschikt werpt hier *in casu* geen ander licht op.

Verder bemerkt verzoeker in zijn verzoekschrift zeer gehecht te zijn aan de vrijheid die hij geniet in België en waarmee hij de laatste jaren opgegroeid is, waardoor een terugkeer naar het *“extreem restrictieve beleid”* van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem. Hij bemerkt dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij *“de vier laatste jaren”* een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Verzoeker geeft aan dat hij van anderen verwacht dat zij zijn vrijheid zouden respecteren en dat hij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, *“waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat dit betoog *in concreto* uit te werken of hiervan enige stavingsstukken bij te brengen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd en dat hij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban. Het loutere feit dat verzoeker heeft kunnen zien dat bepaalde zaken in Europa anders worden aangepakt, maakt nog niet dat hij zich niet meer zal kunnen of willen schikken naar de regels en aanpak in Afghanistan.

Met de argumentatie dat doorheen de jaren zijn band met de Belgische en westerse waarden en tradities exponentieel is gegroeid in tegenstelling tot zijn band met de Afghaanse waarden en tradities, dat hij zich aanpaste aan de in België bestaande gedragsregels hetgeen doet vermoeden dat hij de normen en waarden die aan de basis liggen van deze regels eigen heeft gemaakt en dat niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft, alsook de door verzoeker bijgebrachte attesten, getuigenissen en foto's ter staving hiervan kan hij niet overtuigen. Hoewel de bijgebrachte stukken bijzonder lovend zijn over verzoeker als persoon en zijn integratie in België en zijn actieve en enthousiaste deelname aan het maatschappelijk en culturele leven staven, alsook uit de getuigenissen zoals hijzelf aanhaalt blijkt dat hij vriendschappen aangaat met mensen met een andere nationaliteit, achtergrond en religie, waaruit blijkt dat hij het recht op diversiteit bij andere personen erkent en dit recht volledig respecteert, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gezien zijn leeftijd en de duur van zijn verblijf in België tijdens identiteitsvormende jaren, noodzakelijk een intense ervaring heeft beleefd waaraan hij zich heeft moeten aanpassen en in dit proces toekomstperspectieven heeft gezien die niet bestaan in Afghanistan en zich

waarden heeft “zelfgemaakt” zoals het recht op zelfbeschikking en verdraagzaamheid zoals blijkt uit zijn verklaringen over het recht van iedereen om te kiezen wie hij is (zijn verklaringen over transgenders), hetgeen deel uitmaakt van zijn identiteit in die mate dat er niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft in geval van terugkeer naar Afghanistan, overtuigt hij evenmin. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat hij in Afghanistan niet zou kunnen zijn wie hij is. Het is niet omdat verzoeker hier kennis heeft kunnen maken met de vrijheden en waarden omtrent gendergelijkheid en geaardheid dat verzoeker aantoont dat hij desbetreffend problemen zou kennen in Afghanistan. Verzoeker heeft op geen enkel moment melding gemaakt dat hij tot de LGBTQ+ gemeenschap zou behoren. Het gegeven dat bijvoorbeeld transgenders hieraan geen uiting kunnen geven in Afghanistan, belangt verzoeker niet persoonlijk aan; evenmin het feit dat onderwijs voor meisjes in Afghanistan beperkt is.

Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft gezien, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen en de nodige reflexen te hebben om het ‘spel’ te spelen.

Voor zover verzoeker erop wijst dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en bijgevolg bijzonder kwetsbaar is, stelt de Raad vast dat in het door verzoeker neergelegde psychologisch attest enkel vermeldt wordt dat verzoeker lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom gebaseerd op zijn verklaringen en dat hij ernaar verlangt om zijn leven in eigen handen te nemen en te begrijpen wat er met hem gebeurt. Hieruit blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om het spel te spelen en zich aan te passen bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad duidt erop dat verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aan te tonen dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt hij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Met de loutere verwijzing naar zijn afkomst uit een ruraal gebied doet verzoeker verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient herhaald te worden dat verzoeker nog een netwerk in zijn regio van herkomst heeft waarmee hij nog steeds contact heeft. Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoeker onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd

en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgung waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk, waarbij de nood aan internationale bescherming *in concreto* dient te worden aangetoond. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire sociaal-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest “*M’bodj*” over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaal-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 111).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende

partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsvername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoeker worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Waar verzoeker kritiek uit op de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie, herhaalt de Raad evenwel dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Verzoeker komt wederom niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. De Raad benadrukt ook hier dat er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt en die deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF